

Wilmaruno

[23.04.2006]

MAALAISTALON EMÄNTÄ

Emäntä maalaistalon
keskellä synkeän salon.
Tämä kiemura tie
varmaan luoksesi vie .
Tässä aukeaa niitty ja pellot
haassa kuuluvikarjasi kellot.
Sinne riensit jo aamulla varhain
oli sulle se hetkistä parhain.

Muu väki kun nukkui vielä
ei lapsetkaan pyörineet tiellä.
Suven tuoksua sieraimiis ahmit
ja välillä lämpimän maidon
kuin sivussa töiltäsi kahmit.
Sinä osaathan tämän taidon.

Tämä aukea sinulle tuttu jo on
Joka kivenkin muistat ja mättään.
Kuulet korvissas hyttysten karkelon
melu kaupungin rauhaan sun jättää.
Vaikka kiemura tie
vaan luoksesi vie
sinne osaa myös maito auto.
Kun tehtaalla on ruokatauko,
maito syödään, juusto ja makkara,
voita myös sekä piimä ja kakkara.

Kaikki syödessä unhoon sun jättää.
Postiluukku kun aamulla rapsahtaa,
kaikkien karvat pystyyn karahtaa.
Etusivuilla komeilee uutinen,
maidon noussut taas on hinta.
Kaikki muistaa silloin maalaisen,
niska punottaa ,karvainen rinta.

Mut emäntää kukaan ei huomaa taas
joka käyskeli hiljaa karjahaas.
Ja tonkat lavalle työnsi.
Toki jokainen itsekseen myönsi,
et äitien päivä ja mekko uus
hälle kuuluu, kun synnytti lapsia kuus.

Viisipäiväinen viikko ja titteli oma
puuttuu vielä, vaik kesäloma,
hälle koitettiin antaa,
vielä miehensä titteliä saapi hän kantaa.
Viljelijän vaimo
kovin on kaino
ja aatamilleen alamainen
kuin entisaikojen nainen.

On kaupungin serkulla pystyssä pää,
kun miehensä rinnalla yrittää.
Mut maalais emäntä varjoon jää.
Kun miehen on kaikki,
hän elättää vaimon
ja peräti lapsia kuus.
Tähän saatava ois vielä laki uus!

Maalaisemäntä: Herää jo,
kun sinulla on yksiääni
jätä hetkeksi hyttysten karkelo.
Älä tyydy mitä sinulle jääpi.
Aja asias niin kuin serkkusikin
näät luonnonkin paljon paremmin.
Sitten sinulla on siihen aikaa
vaikka kokeilla lemmentaikaa.

Kaarina Rastas (Wilmaseuran jäsen)